

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko pozwanej W. B. o zapłatę kwoty 10.615,02 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 marca 2016 roku do dnia zapłaty z tytułu nabytej w drodze umowy cesji wierzytelności od (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., który to podmiot nabył tę wierzytelność od wierzyciela pierwotnego (...) Bank S.A. z tytułu zawartej umowy bankowej nr (...) oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Odpowiedź na pozew została zwrócona zarządzeniem z dnia 1 czerwca 2016 roku.

W wyroku zaocznym z dnia 1 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Goleniowie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od wyroku zaocznego złożyła pozwana, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa, zarzucając, że wierzytelność nie istnieje, bowiem w całości ją spłaciła, jednak nie dysponuje potwierdzeniem zapłaty. Zarzuciła także przedawnienie. Wniosła o orzeczenie o kosztach postępowania.

W piśmie z dnia 29 lipca 2016 roku powód zaprzeczył temu, że pozwana spłaciła zadłużenie oraz w związku z podniesionym zarzutem przedawnienia wskazał, że było prowadzone postępowanie przez wierzyciela pierwotnego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 czerwca 2003 roku pozwana zawarła z (...) Bank SA umowę pożyczki numer (...) na kwotę 5.958,38 zł. Pożyczka miała być spłacona w 18 miesięcznych ratach do dnia 5 stycznia 2005 roku. Oprocentowanie jest stałe 20,90%

Dowód:

- umowa pożyczki, k. 16 – 17;

Pozwana pożyczki nie spłaciła w kwocie 3.706,70 zł kapitału.

Sąd Rejonowy w Goleniowie postanowieniem z dnia 5 czerwca 2006 roku nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności, zaś następnie wszczęta została egzekucja Km 1875/07, co do której Komornik stwierdził postanowieniem z dnia 12 lipca 2012 roku umorzenie na podstawie art. 820 k.p.c., co do egzekucji z nieruchomości.

Następnie Komornik wydał postanowienie o umorzeniu postępowania na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

Dowód:

- wniosek, k. 1 km 1875/07;

- postanowienie, k. 52 k. 1875/07

- postanowienie, k. 55 k.1875/07

Następca prawny (...) Bank (...) SA zawarł w dniu 29 stycznia 2015 roku umowę przelewu wierzytelności z (...) Finanse (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wskazane w Załączniku nr 5. Przejście wierzytelności uzależniono od zapłaty ceny – § 5.

Strony umowy oświadczyły, że cena została zapłacona.

Przedmiotem umowy była wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki (...).

Dowód:

- umowa, k. 18 – 29;
- oświadczenie, k. 30;
- załącznik, k. 10-11;

Strony umowy zawarły aneks nr (...) w którym Bank wyraził zgodę na przeniesienie wierzytelności do (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

Dowód:

- aneks, k. 30v;

Umową z dnia 24 lutego 2015 roku (...) Finanse (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przełała na (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wierzytelności opisane w załączniku numer 2. Przejście wierzytelności uzależniono od zapłaty ceny.

Przedmiotem umowy była wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki (...).

Dowód:

- umowa, k. 32-41;
- załącznik, k. 13-14;

Strony ww. umowy oświadczyły, że cena została uiszczona.

Dowód:

- oświadczenie, k. 42

Powódka zawiadomiła pozwaną o cesji i wezwała ją do zapłaty.

Dowód:

- zawiadomienie, k. 6;
- wezwanie do zapłaty, k. 8;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu I instancji, w okolicznościach badanej sprawy nie zaistniały przesłanki do uwzględnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu określonej okoliczności, ciąży na stronie, która wywodzi z niej pozytywne skutki prawne. Co prawda reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, jednakże nie może ulegać wątpliwości, iż to na powodzie ciąży dowód faktów prawotwórczych, z którymi wiąże się jego żądanie, a które w niniejszej sprawie stanowi zawarcie umowy cesji wierzytelności oraz istnienie w określonej wysokości zobowiązania pozwanego w stosunku do kredytodawcy, tj. (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Ciężar dowodu wiąże się z obowiązkiem twierdzenia (ciężarem twierdzenia) i obowiązkiem dowodzenia tych

wszystkich okoliczności, które mogą być stosownie do art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu. W myśl bowiem art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, w związku z czym przy interpretacji art. 6 k.c. należy mieć na uwadze, że przedmiotem dowodu są tylko fakty prawnie relewantne, istotne dla rozstrzygnięcia o prawach i obowiązkach stron procesu, te, z którymi norma prawna wiąże konsekwencje. Z punktu widzenia roli, jaką odgrywa fakt przy podejmowaniu rozstrzygnięcia, można rozróżnić fakty prawotwórcze, czyli uzasadniające twierdzenie o istnieniu prawa, oraz tamujące i niweczące prawo, czyli wskazujące na nieistnienie prawa, czy to jego niepowstanie, czy to wygaśnięcie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei - na pozwanym (np. w wypadku podniesienia przez niego ekscypji przeszkadzających powstaniu prawa). Co do zasady na pozwanym spoczywa zatem ciężar udowodnienia okoliczności niweczących lub tamujących roszczenie powoda. Obowiązek natomiast wykazania samego istnienia jak i wysokości roszczenia dochodzonego w pozwie spoczywa stosownie do treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. na powodzie. Zgodnie z ich treścią strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód więc ma obowiązek wykazać dowodami zaktualizowanie się wszystkich podstaw odpowiedzialności pozwanego co do samej zasady jak i wysokości i tym samym zasadności swoich roszczeń. Powód winien więc udowodnić, iż przysługuje mu roszczenie i to w określonej wysokości.

Zadaniem Sądu wykazane zostało istnienie wierzytelności. Powódka przedłożyła umowę z dnia 24 czerwca 2003 roku, przeprowadzono dowody z akt Km 1875/07 i z dokumentów tam zgromadzonych wynika, że było prowadzone postępowanie przeciwko pozwanej przez pierwotnego wierzyciela, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Zdaniem Sądu jeśli pozwana spłaciłaby pożyczkę, jak twierdzi w sprzecznie od wyroku zaocznego takie postępowanie nie toczyłoby się, a zważyć trzeba, że toczyło się do 2013 roku, i została zakończona jako bezskuteczna.

Powód przedłożył także dwie umowy przelewu zgodnie z którymi wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym zaopatrzone w klauzulę wykonalności została przelana po pierwsze na (...) Finanse (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., a następnie na (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Z Załączników dołączonych do pozwu wynika, że wierzytelność stanowiła przedmiot umów. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Pozwana w żaden sposób nie wykazała nieistnienia wierzytelności ze względu na to, że ją spłaciła. Gołosłowne są w tym zakresie jej twierdzenia.

Niemniej jednak zasadny okazał się zarzut przedawnienia. W związku z tym, że roszczenie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawnia się w upływie 3 lat – art. 118 k.c. Należność z umowy pożyczki miała zostać spłacona 5 stycznia 2005 roku. Zgodnie z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. III CZP 101/03 lex, i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. II CK 276/04, lex). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia.

Niemniej jednak uchwałą z dnia 29 czerwca 2016 roku III CZP 29/16 Sąd Najwyższy przesądził, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

W związku z tym, że nabywca wierzytelności nie jest bankiem nie może powoływać się na przerwanie przedawnienia w związku wszczęciem i prowadzeniem egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Czynność wszczęcia postępowania przez bank wywołuje skutki tylko w skutku do wierzyciela pierwotnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji.

O kosztach Sąd orzekł w pkt II na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 348 k.p.c. Zasądzono na rzecz pozwanej tylko koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł. Koszty rozprawy zaocznej (opłaty sądowej od sprzeciwu ponosi pozwana – art. 348 k.p.c.)

SSR Sebastian Otto

Sygn. akt I C 589/16

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., (...)

(...)(...)